



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

II. Lutherus novae haereseos auctor.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

cessores nostri, Germaniæ Principes, ob defensionem S. Romanæ & vniuersalis Ecclesiæ suo suorumque sæpius effuso sanguine, per diuinam gratiam sibi quaesierunt, ad Orthodoxam viam adductis vel expulsi infidelibus, propagare. Verum etiam, ne qua hereseos labes aut suspicio, in iam sibi subditis Nationibus sacrosanctam Religionem nostram commaculet, summo studio prouidere: At si qua iam oriri cœperit, eam omni ope, omnique cura, iuxta normam, à Sancta Romana Ecclesiâ hæcenus obseruatam, delere penitus & extinguere. Quod si quis alius è Maioribus nostris, tanto Nos magis prestare debemus, quanto Dei Opr. Maximi immensa benignitas Nobis plura Regna & Dominia, pluresque & magis bellicosos populos, maioresque vires, quam iam multus sæculus alicui Principi, qui hisce titulis sit potitus, ad sua S. fidei tutelam & incrementum, elargiri dignata est. Accedit, quod quum ex patre no genere, è Christianissimis Imperatoribus & Archiducibus Austria, Ducibusque Burgundia: Ex materno vero, Catholicis, Hispaniarum, Sicilia & Hierusalem Regibus, sumus orti: quorum omnium, pro fide Christiana, res præclare gestas, nulla unquam delebit obliuio: Non sine graui conscientia nostra onere, & perpetua nominis nota, quadamque veluti nebula, scelicibus ineuntis Principatus nostri auspicijs offusa, factum crederetur, si, qua iam ab hinc triennium pullulare in Germania cœperunt, nouas quasdam hereses, immo verius iam saepe olim per Concilia, & summorum Pontificum decreta, approbante Ecclesiâ, damnatas, & nunc denno, veluti ab Inferis erutas, altiores iacere radices, vlla nostra negligentia passi esse videamur.

II. Sane, vestrum neminem ignorare existimamus, quibus erroribus & heresibus, ab Orthodoxa fide longe alienis quidam frater Martinus Lutherus, Ordinis Sancti Augustini, Religionem Christianam, in hac præsertim Incolta Germanica Natione, omnis infidelitatis & heresum perpetua oppugnatrice ita inspicere conatur, vt nisi mature occurratur, tota hæc Natio, & deinde serpente contagione vniuersa Christiana Respublica, in abominandum schisma, & honorum morum pacisque, ac tandem detestandam sui perniciem, prolapsura videatur. Quapropter, non immerito commotus Sanctissimus in Christo Pater Dominus Leo X. Sacrosanctæ Romanæ & Vniuersalis Ecclesiæ Summus Pontifex: ad quem fidem Catholicam, & Ecclesiæ Sacramenta curare spectat prædictum Martinum à principio clementer & paterne monuit, & hortatus est, vt à nefandis huiusmodi inceptis desisteret, & iam sparsos errores reuocaret. Quod cum ille neglexisset, & peiora semper prioribus adderet: idem Beatissimus Pater, ad opportuna, neque tamen insueti remedia procedere statuit. Itaque conuocatus sapiens Re-

uor endissimis Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, Episcopis, ac alijs Prælati, nec non Regularium ordinum Prioribus seu Ministris generalibus, accersitisque pluribus scientia & probitate præstantibus viris, & in omni doctrinarum & linguarum genere eruditis, ac diuersarum Christianarum Nationum Doctoribus & Magistris: Prædicto tamen Martino prius vocato ac citato, ac in contumacia persistente, ipsius scripta, tam Alemnico quam Latino sermone edita & edenda, vt pernitiōsa, & fidei vnitatiq; Ecclesiæ contraria, Authoritate sua Apostolica præfatorumque ad hoc accedente Cardinalium consilio & assensu, ac Episcoporum & prælatorum, Doctorumque & Magistrorum matura deliberatione, damnauit, & vbiq; locorum comburenda, prorsusque abolenda censuit & decreuit. Martinum vero ipsum, nisi infra certum expressum terminum, à publicatione Decreti sanctitatis sua, mutata sententia, se errores suos reuocasse, & ad pœnitentiam redysse, docuisset: vt in obedientia & iniquitatis filium, vt schismaticum & hereticum ab omnibus euitandum, & prout iura postulant, puniendum declarauit, sub pœnis & censuris, que in Apostolicis literis, Bulla plumbea communitis, & super hac re editis, latius continentur. Quas ad nos, vt pote Christiana fidei verum & supremum propugnatores, & Sedis Apostolicæ, sanctæque Romanæ & Vniuersalis Ecclesiæ Primarium filium, & Aduocatum, per suum, & dictæ Sedis spiritualem Nuncium & Oratorem, honorabilem virum nobis dilectum, Hieronymum Alexandrum, eiusdem Sedis Protonotarium, & Apostolicæ Bibliothecæ Præfectum, dedita ad hoc opera, misit: petens atque requirens, vt pro officio ac debito Imperiali dignitatis, in vniuerso primum Romanorum Imperio, deinde (quod Catholicum Regem & Christianum Principem decet) in ceteris etiam Regnis, Dominijs & Prouincijs nostris, & præsertim in Germania, præstito in auxilium fidei Catholica brachio seculari, omnia & singula in tam dictis literis Apostolicis contenta, immobiliter obseruari, & executioni mandari iuberemus. Post quas quidem prædicto Martino factas à Summo Pontifice, Monitionem, Vocationem, Citationem, & ipsius tandem Condemnationem, nec non præsentatas Nobis eiusdem Beatissimi Patris literas, Bullamque Apostolicam, per varia & diuersa loca Germania publicatam, & nostro iussu & mandato, non solum Louanij in Inferioribus Dominijs nostris: verum & Colonia, Treueris, Moguntia, Leodij, executioni deman datam, tantum absuit, vt idem Martinus respiceret, errataque sua reuocaret, & petita absolutiois venia, in gratiam cum Summo Pontifice & sancta Ecclesiâ redire procuraret, vt etiam de stabilitores peruersi ingenij sui fructus in dies ederet, & perinde, ac in manifestam

Eccle-

Ecclesia perniciem, furens rueret, complures aceruatim libros, non modo nouarum, sed etiam à sacris Conciliis olim condemnatarum hæresum plenos: nec solum Latino, verum etiam, ut facilius vulgus peruerteret, Alemánico sermone à se compositos, vel saltem suo nomine editos, fere quotidie diuulgaret.

III. In quibus (bone Deus) obseruatum ab Ecclesia iam tot sæculis, septem Sacramentorum numerum, ordinem, usum dissipat, confundit, deturpat: inuiolatas Matrimonij leges miris modis & diffime inficit; Extremam Vñtionem cum VViclepho fictionem dicit: Communicanda sacratissima Eucharistia ritum, ad damnata Bohemorum reuocat instituta. At, saluberrimam cõtaminatis peccato mentibus, confessionem primum ita inuoluit, ut confessionem eam è confessione fecerit, mox etiam magna in parte conuellit, postremo, adhuc peiora se de ea scripturum minatur. Vnde nonnulli iam, ut accepimus, quod vel auditu est intolerabile, sumpta hinc occasione, de confessionis instituto & modo caperint subdubitare. Alij mutilatam & truncam fecerint, Alij vero (proh seculus, & confiteri ipsi desisterint, & nequaquam esse confitendum publice asserere sint ausi. Porro sacerdotalem ordinem, & per quod sacrosantum Christi corpus sanguisque conficitur, diuinum illud munus clauisumque celsissimum potestatem non solum uilissimè pendit Lutherus, & Laicis puerisque, atque adeo faminis ipsis, communia facit; sed & eisdem Laicos, ad lauandas sibi in sacerdotum sanguine manus, incitat. Ipsum uero summum nostræ Religionis Sacerdotem, diuini Petri successorem, & uerum in terris Christi Vicarium, non nisi insamibus & probrois nominat uerbis, & frequentissimis atque inauditis Inuectiuis contumelijs, & blasphemijs infectatur. Librum arbitrium prorsus nullum esse, sed omnia certa lege stare, ex Manichæi quidem & VViclephi pepu depromit, & tanquam irrefragabili argumento Ethnicorum Poetarum carminibus confirmat. Missæ uenerabile Sacramentum neque defunctis, neque uiuis alijs, quam soli celebranti suffragari scribit. Ieiuniorum & Orationum institutionem, & consuetudinem, ab Ecclesia obseruatam, inuertit & corrumpit. De purgatorio, & Animarum, qua in eo expiantur statu, de qua diuini sacrificij & ueniarum suffragijs, que à nobis fideles defuncti expectant, cum VValdensibus & VViclephistis contra Ecclesiam sentit: De Ecclesia uero ipsa militante, cum Pelagianis & Hussitis. At Sanctorum Patrum auctoritates & scripta, ab Ecclesia recepta, pro nihilo habet. Est ubi etiam saepe deridet, deuiumque illis cultum & deuotionem deterit & dimittit. Obedientiam, & Regimen omne prorsus tollit. Vnde populi ad defectum & rebellionem à suis, tam spiritua-

libus quam temporalibus Dominis faciendam, ad rapinas, caedes, incendia, cum magno ac manifesto Christiane Reipublice discrimine, prouocentur. Quinimo, quum uitam quandam solutam licentiosam, atque ab omni lege explicitam, & uere ferinam inducere conetur, ita ex lex homo, leges ipsas omnes damnat & contemnit, ut Decreta sanctorum Patrum & sacros Canones publico igni comburere non formidauerit, facturus peiora Ciuili iuri, si non magis sæculi gladium, quam Pontificis excommunicationes & censuras metuisset.

Iam uero sacrosanctis Concilijs palam contradicere, & pro suo arbitratu detrahere, non erubescit. E quibus potissimum Constantiense illud, quod cum perpetua Inchyta Germanica Nationis gloria, pacem & tranquillitatem dissidenti Ecclesia dedit: ita ubique mordet. & impuro sceleratoque ore laeras, ut in magnum ueruer salis Ecclesie dedecus & offendiculum, sed Germanica præsertim Nationis opprobrium & ignominiam, Concilium ipsum nunc pessime omnium errasse scribat, nunc Synagogam Sathana quiquid in eo conuenerant, & Ioannem Hussitam hæretarcham comburi iusserant. Sigismundum utique felicis recordationis Imperatorem, & Sacri Imperij Principes, Antichristum, & suos Apostolos, homicidasque & Pharisæos uocet. Quid, quod damnata in eodè Concilio omnia Ioannis Hussitica errata, Euangelica & Christiana esse, & se recipere, probaturumque profitetur; Approbatos uero eiusdem Hussita articulos, nequaquam admittit. In tantamque prorupit mentis uesaniam, ut si semel Ioannes Hussita fuerit hæreticus, se plus decies hæreticum Martinus gloriatur: homo usque adeo nouarum rerum ac potius perditionis humana cupidus: ut nihil fere scripserit, vel saltem suo nomine diuulgauerit, cui non aliqua pestis, aliquis lethalis insit aculeus; præter illos libros, ne nominandos quidem, ob execrandam eorum materiam, ipsius tamen titulo editos, & ab eo cum reliquis ut suos agnitos, quorum singula uerba, singula uenena merito quis dicat. Et ne omnia, que innumerabilia sunt Lutheri errata, singulatim per censentur, tanquam si hic unus, non homo, sed Diabolus ipse, sub hominis specie, ad perniciem humani generis, assumpta Monachi cuculla, quam plurimorum hæreticorum damnatissimas hæreses, iam diu sepultas, in unam sententiam congesterit, & aliquas etiam nouissime de suo excogitauerit, sub simulata predicatione fidei, quam ad præcedendos suos dolos, tam saepe, tantoque opere obijcit. Fidem ueram prorsus destruit, sub libertatis, quam promittit, specie: Diaboli iugum & seruitutem inducit, & sub Euangelica professionis nomine, omnem Euan-